

Druhá ostravská scéna vkročila do podsvětí

Jiří P. Kříž

Už druhé ostravské divadlo vstoupilo do podsvětí. Aréna i do historie – baladou ze struskové haldy Brenpartija. Divadlo Petra Bezruče do vařící současnosti: Režisér Martin Františák přivedl na scénu hru Jiřího Pokorného Taťka střílí góly.

Není to novinka jako v případě Klimszových rytířů denaturátu ředěného malinovou šťávou. Taťka střílel góly už v ústeckém Činoherním studiu, které za odvážnou sezónu českých novinek, Taťka byl její součástí (1999), získalo titul Divadlo roku.

Bezručí jsou za dramaturgickou skladbu roku 2009 na ten titul vážným kandidátem a nic na tom nezmění fakt, že rodina divadelních kritiků to zjistí až ex

post – na únorovém Ostravaru. Orwellovo 1984, Balabánův a Motýlův Bezruč?! a nyní Pokorného Taťka střílí góly, to je rozpětí křídel jak u kondora.

Ve jménu fernetu

Hru z neutěšeného polosvětla fotbalu a jeho věrných fanoušků neprovází radostný pocit jako kdysi Muže v ofsidu Karla Poláčka. Taťka byl v Ústí „první českou cool“. Doba za deset let ještě pokročila, aspoň co se násilí, odcizenosti, izolace, beznaděje, zoufalství člověka, často nezaměstnaného, v konzumní společnosti týká.

Zvuková kulisa diváckých band, pardon, lokálních vlastenců vyhledávajících víc než fotbal bitevní pole se stejně zdrogovaným nepřítelem, někdy za účasti bezradně se tvářící policie všeho

Foto PRAVO – Jiří P. Kříž

Norbert Lichý (Taťka Jenda), za ním Zdena Przebindová (Bláža) a policista (Filip Kapusta).

druhu, svědčí o nechvalném pokroku. Takže nová inscenace Taťky rozhodně není posledním příspěvkem „coolness dramatiky“.

Ikonou brenpartáků ve 30. letech byl denaturovaný líh. Ostravský Taťka (Norbert Lichý) konce prvního desetiletí století

nového, zploditel nadějného, ale inteligentně stejně podnormového synka mříščího do Sparty a do reprezentace (Lukáš Melník)

a jeho partija notoriků má fernet, vodku, becherovku.

Příběh sám, chlastá, krade, loupí, mlátí a vraždí se v něm – to dneska ale není nic výjimečného a neobvyklého, jak víme – není důležitý.

Varovně burcující je bezručovská zoufalá zpráva o stavu společnosti v podhradí, daleko od parlamentu a radnic s covl gesty politiků vrcholných i regionálních.

Struktura nadsazeného Taťkova společenství: Markéta Haroková, dobře oháknutá slépká Renata, Zdena Przebindová jako Bláža na posledním stupínku restauračních zařízení – v kiosku, Tomáš Dastlík coby Veleborský, člověk mimo čas a prostor, Dušan Urban, recidivista Slávek... Lehko divákovi není, i když se směje. Hořce.